

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: D. D.

proti

žalovanému

Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem 128 01 Praha 2, Na Poříčním právu 376/1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2020 č. j. MPSV-2020/49616-421/1, o
žádosti žalobce o zvláštní režim evidence uchazeče o zaměstnání

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 29. 1. 2020, č. j. UPCR-OT-2020/34371-20170504, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti žalobce o zvláštní

Shodu s prvopisem potvrzuje

režim evidence uchazeče o zaměstnání, doručené úřadu práce dne 30. 12. 2019, zastaveno, neboť žádost je zjevně právně nepřípustná. Uvedené usnesení úřadu práce žalovaný potvrdil.

2. Žalobce v žalobě kromě obsáhlé citace komentářové literatury a judikatury, namítal, že v žádosti demonstroval, že téhož výsledku, a s tím spojené výhody ve formě úhrad zdravotního pojištění od státu, vyhnouti se vlastním jednáním se zprostředkovatelem zaměstnání, je schopen dosáhnout krátkými, několikadenními evidencemi, nejlépe na přelomu měsíců, kdy jedním zařazením dosáhne krátkého evidování v každém ze dvou po sobě jdoucích měsíců. Požaduje tedy soudní přezkum existence této právní kličky, od níž je jen krůček k vyhovění jeho žádosti. Správní orgány se k tomu nevyjádřily, což se přičítá třem zásadám činnosti správních orgánů, a to zásadě proporcionality, zásadě procesní ekonomie a zásadě subsidiarity. Žalobce dále namítal, že správní orgány nebyly aktivní v tom, aby mu bylo vyhověno, případně, aby mu byly učiněny (nabídnuty) jiné ústupky, což dovozuje ze zásady dobré správy, zásady součinnosti správních orgánů s dotčenými osobami a zásady preference smírného řešení. Konstatoval, že základní zásady činnosti správních orgánů se vztahují nikoliv pouze na jednání v rámci správního řízení o žádosti nebo řízení z moci úřední, ale také na každý úkon správního úředníka vůči uchazeči o zaměstnání v rámci vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány nedaly znát, že si jsou vědomy nutnosti respektovat Úmluvu o nucené nebo povinné práci Mezinárodní organizace práce, která nebyla zapracována do zákona č. 435/2004 Sb. Obsahem dalšího žalobního bodu je námitka o nesprávném právním posouzení jeho žádosti jako žádosti zjevně právně nepřípustné, namísto vydání deklaratorního rozhodnutí. Na existenci deklaratorního rozhodnutí v odvolání sice nepoukázal, nicméně správní orgány jsou povinny ke skutečnostem známým správním orgánům z úřední činnosti a ke skutečnostem obecně známým přihlížet z úřední povinnosti. Žalobce žalovanému dále vytkl nesprávnou práci s právními předpisy, což je velmi dobře zřejmé z formulace žalovaného v napadeném rozhodnutí o tom, že se ohrazuje proti jeho sdělení, že uchazeč o zaměstnání je oprávněn hledat mezery a skuliny v právních předpisech a spolupráci s úřadem práce si zjednodušit s tím, že takový postup lze označit za obcházení zákona, neboť tak dochází k maření účelu a smyslu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalobce k tomu dále uvedl, že se nikde nesetkal s pojmem obcházení zákona. Považuje jej za laický právní pojem. V profesionální právní praxi jsou různé výklady legislativních ustanovení. Je třeba připustit, že někdy jsou účelové, ale pojem obcházení zákona by on řadil spíše do kategorie závistivých zvolání. Při vyhodnocování, zda určité jednání je „obcházením“ (nějakého) zákona (či jiného závazného právního předpisu), je jistě nutno posoudit záměr uzákonění jednotlivého či jednotlivých ustanovení a okolnosti daného případu. Žalovaný vůbec nepřipustil, že zavedená praxe Úřadu práce ČR v jeho případě, aniž by to bylo zapříčiněno jemu oprávněně vytknutelnými důvody, nevede k získání zaměstnání. Je to adresát veřejné správy, kdo rozhoduje o tom, co je pro něho žádoucí. Není to tedy tak, že by Úřad práce České republiky učinil úsudek, že lepší pro uchazeče o zaměstnání bude, když bude pravidelně docházet na kontaktní pracoviště krajské pobočky Úřadu práce ČR, když on sám je proti – je přesvědčen, že pro něho bude lepší „pasivní“ evidence. Z pohledu zákona o zaměstnanosti jakožto hmotněprávního předpisu pro činnost Úřadu práce České republiky a důvodové zprávy k němu, je tedy podle jeho názoru obcházení zákona – ve smyslu obsahu jeho žádosti a odvolání – ze strany uchazeče o zaměstnání v pořádku. Žalobce dále uvedl, že hovoří-li žalovaný o „poskytnutí maximální součinnosti úřadu práce pro řešení jeho situace na trhu práce“, má

Shodu s prvopisem potvrzuje

on za to, že to není o bezmyšlenkovitém ukládání povinností (zde má na mysli zejména ukládání osobních schůzek na kontaktním pracovišti). Uchazeč o zaměstnání má právo zasahovat do toho, jak s ním Úřad práce ČR jedná, v rámci toho, co legislativa výslovně nezakazuje (článek 2 odst. 3 a článek 2 odst. 4 Ústavy, článek 2 odst. 2 a článek 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Platí základní zásady činnosti správních orgánů, které se vztahují na veškerou činnost správního orgánu a veškeré postupy v oblasti veřejné správy. Žalobce žalovanému rovněž vytkl nedostatečnost odůvodnění ve smyslu absence odkazů na literaturu či judikáty. Označení vybraných ustanovení zákona o zaměstnanosti je dle jeho názoru nedostatečné. Úřadem práce byly rovněž zcela ignorovány případy M. M., I.B.a P. L. Uvedl, že to byly mediálně známé případy, jež obohatily českou judikaturu. Na základě základních zásad činnosti správních orgánů mu správní orgán I. stupně měl pomoci tyto případy formalizovat.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že usnesení úřadu práce i napadené rozhodnutí jsou odůvodněny dostatečným způsobem. Je z nich patrné, z jakého důvodu nelze žalobci vyhovět. Z judikatury ústavního soudu vyplývá, že závazek odůvodnit rozhodnutí „nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“. Správní orgány tak nemají povinnost vypořádat s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Nebylo povinností správních orgánů na rozsáhlá podání žalobce reagovat tak, že by vyvracely každý jednotlivý argument. Postupovaly zcela v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a obecně v souladu s právními předpisy, a to i s mezinárodními smlouvami. Žádosti o zprostředkování zaměstnání vyjádřil žalobce zájem být uchazečem o zaměstnání. Povinnost uchazeče o zaměstnání vyplývá přímo ze zákona o zaměstnanosti. Vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání je zcela dobrovolné a není povinností nezaměstnaných osob být veden v evidenci uchazečů či zájemců o zaměstnání. Skutečnost, že z vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání plyne výhoda spočívající v hrazení zdravotního pojištění, je zcela vedlejší, byť je žalobce zjevně přesvědčen o opaku. Účelem vedení v evidenci není hrazení veřejného zdravotního pojištění. Jedná se pouze o výhodu poskytovanou osobám, které jsou nedobrovolně nezaměstnané s ohledem na situaci na trhu práce, avšak o práci usilují, což je ostatně důvodem vstupu do evidence. Z vyjádření žalobce, že hlavním zájmem pro evidenci jako uchazeče o zaměstnání je splnění zákonné podmínky pro úhradu zdravotního pojištění od státu, vyplývá jeho zcela účelový přístup k evidenci. Tento nelze omluvit či dokonce legitimovat vyhověním žádosti o zvláštní režim evidence. „Právní klička“, kterou žalobce zmiňuje, tak nemá vliv na to, že fyzická osoba, která je uchazečem o zaměstnání, je povinna poskytovat součinnost a plnit povinnosti vůči úřadu práce. Z žádosti žalobce vyplývá požadavek, aby byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání a požíval výhody spočívající v hrazení zdravotního pojištění. Takový postup by byl zcela v rozporu se smyslem vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání a v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o zaměstnanosti. Zvláštní režim považuje žalobce jako pro něj vhodný k tomu, aby se mohl začlenit na trh práce. Subjektivní vnímání žalobce o účelnosti jeho počínání jsou výhradě jeho věcí a právní předpisy nestanoví úřadu práce povinnost jeho žádosti, která jde proti smyslu a účelu zákona o zaměstnanosti vyhovět. Množství povinností uchazeče o zaměstnání je vůči úřadu práce širší než jeho práva, což především odpovídá tomu, že uchazeč o zaměstnání je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání za účelem zprostředkování pro něj vhodného zaměstnání a svěruje se tak do určité míry do rukou státu, nicméně právě proto musí být jeho chování vůči svým povinnostem pramenícím z evidence uchazečů o zaměstnání odpovědné. Tím

Shodu s prvopisem potvrzuje

spíše, že evidence je dobrovolná a je na vůli fyzické osoby služeb úřadu práce využít. Nelze vyhovět něčemu, co není dle zákona možné. O tom byl žalobce srozuměn v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Základní zásada, že veřejná správa je službou veřejnosti, neznamená, že správní orgány vyhoví každé žádosti žalobce bez ohledu na právní předpisy.

4. Krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s., zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
5. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc významné skutečnosti. Dne 23. 12. 2019 žalobce podal u Úřadu práce ČR žádost o zprostředkování zaměstnání a téhož dne byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Současně mu bylo předáno základní poučení uchazeče o zaměstnání. Dne 30. 12. 2019 byla Úřadu práce ČR – krajské pobočce v Ostravě, kontaktnímu pracovišti Ostrava – Poruba doručena žádost žalobce o zvláštní režim evidence uchazečů o zaměstnání. V tomto podání žalobce představil úřadu práce pravidla tohoto zvláštního režimu evidence s tím, že smyslem je zjednodušení práce jak jemu, tak úředníkům Úřadu práce ČR a motivací předchozí zkušenosti, kdy mu Úřad práce ČR od července 2013 do dne 23. 12. 2019 (sepis této žádosti) nezprostředkoval zaměstnání, v němž by se stabilizoval, vydržel nejméně 2 měsíce. Poznamenal, že jeho nároky na zaměstnání jsou vysoké. Žalobce v tomto obsáhlém podání vyslovuje přesvědčení, že úřad práce mu reálně spíše nemůže zprostředkovat zaměstnání, které by odpovídalo jeho kvalifikaci a schopnostem. Popisuje studijní úspěchy i neúspěchy, vnímání své situace a vnímání úspěchů lidí v jeho okolí, popisuje důvody ztráty respektu k autoritám, seznamuje úřad práce se svým dlouhodobým psychickým rozpoložením, s tím, že se zabývá filozofickými otázkami a méně se věnuje práci. Navíc práci, která neodpovídá jeho požadavkům, považuje za velmi ponižující a chápe ji jako životní prohru. Vyslovuje svůj názor na praxi úřadu práce a na postupy a způsob přemýšlení pracovníků úřadu práce, na aktuální stav na trhu práce. Tvrdí, že je člověkem ambiciózním, léta budujícím společenský kredit a který prací a prací na sobě doslova žije. Vyslovuje názor, že takové jedince česká společnost nemá ráda. Vyjadřuje se i k postoji zaměstnavatelů, kteří jej nechťejí platit a uznat za to, že se vzdělává. Úřad práce informuje o tom, že již ukončil etapu života, v níž vykonával jakoukoliv práci za peníze, které mu zaměstnavatelé byli ochotni vyplátit. Žalobce rovněž uvedl, že z důvodů uvedených v tomto podání, a sice praktické nesmyslnosti, proto správní orgán žádá, aby mu nadále nepřiděloval termíny osobních schůzek ve smyslu § 31c zákona o zaměstnanosti a nadále (jakýmkoli způsobem) neukládal obvyklé povinnosti, k němuž na těchto jednáních zpravidla dochází. Správní orgán I. stupně shledal tuto žádost žalobce jako zjevně právně nepřipustnou a řízení o ní podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů usnesením ze dne 29. 1. 2020 zastavil.
6. Ze správního spisu se dále podává, že dne 3. 2. 2020 byla úřadu práce doručena žádost žalobce o ukončení vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. 4. 2. 2020 správní orgán I. stupně uvědomil žalobce o tom, že jeho evidence uchazeče o zaměstnání byla ukončena dne 2. 2. 2020.
7. Proti výše uvedenému usnesení Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Ostravě ze dne 29. 1. 2020, č. j. UPCR-OT-2020/34371-20170504 podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 5. 2020, č. j. MPSV-2020/49616-421/1 Shodu s prvopisem potvrzuje

tak, že odvolání zamítl a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobcova žádost o zvláštní režim uchazeče o zaměstnání je zjevně právně nepřipustná, což vedlo správní orgán I. stupně k zastavení řízení ve věci dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Žalovaný zdůraznil, že vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání je dobrovolné a žalobce tak má na výběr, zda bude řešit svou situaci na trhu práce sám či za pomoci úřadu práce. Přisvědčil správnímu orgánu I. stupně, že stanovování povinností uchazeči o zaměstnání je plně na uvážení úřadu práce, který povinnosti uchazeči o zaměstnání stanovuje tak, aby byla jeho situace na trhu práce co nejúčinněji a nejdříve řešena s tím, že záleží na posouzení rozličných faktorů, jaké povinnosti a jak často jsou uchazeči o zaměstnání stanovovány. Například je nutno zohlednit aktuální stav trhu práce, tedy počet a obsah volných pracovních míst nabízených zaměstnavateli, vzdělání a kvalifikaci uchazeče o zaměstnání atd., přičemž tato kritéria se mohou v závislosti na vývoj trhu práce v průběhu času měnit. I toto ovlivňuje četnost stanovovaných povinností. Dle žalovaného nelze však vyhovět žádosti žalobce o to, aby mu určité povinnosti stanoveny nebyly, když jeho záměrem při podání žádosti o zprostředkování o zaměstnání má být především poskytnutí maximální součinnosti úřadu práce pro řešení jeho situace na trhu práce. Zároveň i úřad práce je povinen, tak aby dostal svého poslání, kterým je zprostředkování zaměstnání, stanovovat povinnosti uchazečům o zaměstnání, které mohou přispět k řešení jejich pracovní situace. Žalovaný dospěl k závěru, že žádost podaná žalobcem dne 23. 12. 2019 nemá oporu v zákoně o zaměstnanosti, který v ust. § 24 a § 26 hovoří obecně o žádosti o zprostředkování zaměstnání. Žádný zvláštní režim dle zákona o zaměstnanosti neupravuje ani neumožňuje. Poznamenal rovněž, že úřad práce jakožto účastník právních vztahů dle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti je ve smyslu § 4 odst. 1 téhož zákona povinen zajišťovat rovné zacházení se všemi fyzickými osobami uplatňujícími právo na zaměstnání. Jinými slovy je povinen přistupovat ke všem uchazečům o zaměstnání rovným způsobem. Nelze tedy připustit, aby jednomu uchazeči o zaměstnání úřad práce zprostředkoval zaměstnání jiným způsobem než-li ostatním uchazečům o zaměstnání. Žalovaný se ohradil proti argumentaci žalobce, že uchazeč o zaměstnání je oprávněn hledat mezery a skuliny v právních předpisech a spolupráci s úřadem práce si zjednodušit. Dle žalovaného takový postup lze označit za obcházení zákona, neboť tak dochází k maření účelu a smyslu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Ke sdělení žalobce, že jeho záměrem je toliko úhrada zdravotního pojištění státem, žalovaný uvedl, že tento tvrzený záměr žalobce není souladný s účelem jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Dle žalovaného není pochyb o tom, že žádost žalobce ze dne 30. 12. 2019 o zvláštní režim uchazeče o zaměstnání je nepřipustná, neboť nemá již na první pohled oporu v zákoně o zaměstnání, když žádnou takovou podobu spolupráce uchazeče o zaměstnání a úřadu práce zákon o zaměstnanosti nepřipouští.

8. Krajský soud předepisuje, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nemusí soudy nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námítky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námítky. Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní (viz rozsudky NSS č. j. 7 As 126/2013-19, č. j. 7 Afs 85/2013-33, č. j. 9 As 221/2014-43).

9. Podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.
10. Stěžejním smyslem žalobní argumentace žalobce je posouzení otázky, zda v daném případě byly splněny podmínky pro postup dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, tj. pro zastavení řízení o předmětné žádosti žalobce o zvláštní režim evidence uchazeče o zaměstnání pro její zjevnou právní nepřipustnost či nikoli. V rozsudku č. j. 4 As 164/2013-45 Nejvyšší správní soud uvedl, že klíčový je přitom výklad onoho pojmu „zjevná právní nepřipustnost“. Interpretaci tohoto zákonného obratu se Nejvyšší správní soud věnoval již ve více svých rozhodnutích, přičemž uvedl, že za zjevně právně nepřipustnou (§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu) je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. Za zjevně právně nepřipustnou žádost ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu, podle něhož správní orgán řízení zastaví, je tak možné považovat jen podání žadající provedení něčeho, co není právně možné nebo k čemu není žadatel vůbec oprávněn.
11. Podle ust. § 45 odst. 3 správního řádu, žádost nesmí být zjevně právně nepřipustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66). Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni.
12. Předně je nutno poznamenat, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvoří nedílný celek. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost podaná žalobcem dne 23. 12. 2019 o zvláštní režim evidence uchazeče o zaměstnání je žádostí zjevně právně nepřipustnou, neboť nemá oporu v zákoně č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně v ust. § 24 a § 26 citovaného zákona, který hovoří obecně o žádosti o zprostředkování zaměstnání. Žádný „zvláštní režim“ zákon o zaměstnanosti v žádném ze svých ustanovení neupravuje, ani neumožňuje. Žalovaný rovněž zcela přiléhavě odkázal také na ust. § 3 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, podle něhož je ve smyslu § 4 odst. 1 téhož zákona, povinen zajišťovat rovné zacházení se všemi fyzickými osobami uplatňujícím právo na zaměstnání, tedy je povinen přistupovat ke všem uchazečům o zaměstnání rovným způsobem. Zvýšená péče při zprostředkování zaměstnání je pak věnována chráněné kategorii uchazečů o zaměstnání, jak je upraveno v § 33 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, ovšem takovou osobou žalobce nebyl, jak plyne z obsahu správního spisu. Stěžejní pro posouzení žaloby žalobce je tedy správný závěr žalovaného, že žádost žalobce ze dne 23. 12. 2019 nemá oporu v zákoně o zaměstnanosti, který žádný „zvláštní režim“ dle zákona o zaměstnanosti neupravuje ani neumožňuje. Pro posouzení dané věci, tedy otázky, zda byly splněny podmínky pro postup dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, tj. pro zastavení řízení o předmětné žádosti žalobce pro její zjevnou právní nepřipustnost či nikoli, jsou irelevantní námitky ohledně existence „právní kličky (od níž je jen krůček k vyhovění jeho žádosti) spočívající v tom, že stejného výsledku by dosáhl žalobce krátkodobými evidencemi, nejlépe na přelomu měsíců“ – viz žalobní bod č. 1, stejně tak i námitky uvedené v druhém žalobním bodu o tom, že správní orgány nebyly aktivní v tom, aby žádosti vyhověly v rámci zásady dobré správy, zásady součinnosti správních orgánů s dotčenými osobami a zásady preference smírného řešení, stejně tak jsou irelevantní námitky třetího žalobního bodu o tom, že správní orgány vůbec v odůvodnění nezmínily, že jsou si vědomy nutnosti respektovat Úmluvu Mezinárodní organizace práce č. 29 o nucené nebo povinné práci, která nebyla do zákona o zaměstnanosti zapracována, stejně tak irelevantní jsou i námitky uvedené

v šestém a sedmém žalobním bodu o tom, že „rozhodnutí správních orgánů jsou nedostatečně odůvodněna, neboť v nich absentuje odkaz na literaturu či judikáty a o tom, že úřadem práce byly zcela ignorovány případy M. M., I. B. a P. L.“, neboť tyto námitky směřují mimo rámec napadeného rozhodnutí. Soud opakuje, že v dané věci je podstatnou ta skutečnost, že žádost podaná žalobcem ze dne 23. 12. 2019 „o zvláštní režim evidence uchazeče o zaměstnání“ nemá oporu v zákoně, který žádný zvláštní režim dle představ žalobce neupravuje ani neumožňuje. Podstatnou pro danou věc není ani polemika žalobce se závěrem žalovaného na straně 5 napadeného rozhodnutí, který ovšem dle názoru soudu z pohledu podmínek pro postup dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu je nerozhodný, a soud se k ní proto nevyjadřuje. Žalovaný vyslovil svůj názor na tvrzení žalobce o tom, že „uchazeč o zaměstnání je oprávněn hledat mezery a skuliny v právních předpisech a spolupráci s úřadem práce si zjednodušit“, kterýžto postup žalovaný označil za obcházení zákona s tím, že tak dochází k maření účelu a smyslu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání.

13. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 7. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková, v. r.
samosoudkyně